

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ МУХА В КОВЧЕГА

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

Лежи бедният стар Доуз Мъфин, изпънат на пода в хамбара за царевични кочани, мъртъв като попарен от студ динен филиз през ноември, а по носа му се разхожда една досадна къщна муха. Де да можеше само за миг да се пробуди старият Доуз, залагам и последния си дрипав долар, че досадната муха вече никога нямаше да гъделичка никой човешки нос, нито да си точи хобота отгоре му.

— Хей, Уудро! — провикна се леля Марти. — Я прескочи до хамбара и виж там някоя дърта муха да не закача чичо тя Доуз.

— Но на чичо ми Доуз сега му е все едно — отвърна Уудро. — Сега чичо Доуз за нищо вече не се притеснява.

— Не е така — рече леля му Марти, — ако е за мухи, той жив или мъртъв пак ще се тревожи.

В къщата не се намери достатъчно място, за да го положат. Там беше пълно с народ и затуй място не достигаше. Освен това бе дошъл и Хеп Консън, глупакът, дето свиреше на банджо, а за него всякога се искаше простор. Тук беше и жълтокожата Гуди — тя постоянно се киска, а вдигне ли поли да се друса, иска цялата стая.

Бедният стар Доуз, мъртъв вече един ден и една нощ, не можеше и дума да обели. Мухата лазеше по носа му, спираше от време на време да приглади крилца или да си измие краката. Бе минало само един ден и една нощ, откакто за последен път Доуз бе гонил муха в дъскорезницата. Така и падна, а банцигът го преряза на две и той си умря бесен от яд, че мухата му се беше измъкнала здрава и читава. Де да можеше сега да се надигна за миг-два, така щеше да цапардоса тая бръмчаща досада, че от нея и кафява точка нямаше да остане.

— Чуваш ли, Уудро? — извика леля Марти. — Иди да видиш мухите не са ли накацали чичо ти Доуз!

— Да не ме накараш да ги трепам върху мъртвия човек?

— Няма да ги трепаш — рече леля му Марти, — само ще ги пропъдиш.

От другата страна на къщата се мъчеха да сковат някакъв временен ковчег за стария Доуз. Повече мереха и опитваха, по-малко ковяха и режеха. На мързеланковците сега хич не им беше до работа. Погребален агент с нов ковчег също нямаше да дойде, тъй като беше поискал цели шейсет долара, от които двайсет и пет в предплата. А никой нямаше шейсет долара, от които двайсет и пет в предплата.

Сковат ли импровизирания ковчег, щяха веднага да погребат бедния стар Доуз, при условие че дотогава ризата му бъде колосана и изгладена. Сега тя висеше на въжето и се полюшваше в упоителния ветрец, щом ветрецът духнеше насам.

Старият Доуз Мъфин, предоставил носа си на публичен гъдел, лежеше мъртъв в хамбара за царевични кочани и трябваше час по-скоро да бъде погребан, стига само да му изкопаеха гроба. А гроб му копаеха едни мързеливци от дъскорезната, дето не си затваряха устата, а и за нищо ги не биваше. Къде-къде по-рано можеше да го спуснат в земята, стига само проповедникът-бърборко и мръсноустото негърче да бяха млъкнали, колкото да довършат ковчега, който уж стягаха заедно. Никой не си даваше зор. Бързаше само старият Доуз.

Старата Марти, дето все си пилееше времето, не беше бутнала ризата му до обед. Де да беше жив, да е почнала още в зори! Оня глупак с банджото, Хеп Консън, се беше настанил в къщата, накара всички да забравят погребението и затуй на никого не му хрумна да прескочи до хамбара — хем да размаже досадната муха, хем да каже едно здрасти на чичо Доуз. Жълтокожата Гуди с развените поли така си друсаше задника, че от друсане и къщата можеше да събори, но коя щеше да е оная душа в света, която ще откъсне разнежен поглед от Гуди и ще изтича до хамбара да провери няма ли там мухи за пропъждане?

Сиромашът Доуз Мъфин си умря като работник в дъскорезницата с пробито дъно на панталоните и без никакво обществено положение. Той бе зарязал най-святната работа, каквато животът можеше да му предложи, портиер в хотела за бели, защото хукна да гони една муха, която му беше кацнала на сандвича с препечено кюфте тъкмо когато се канеше да си отхапе. Осем дни я гони по околията, а тя така и не спря. Накрая му се зави свят от глад, прибра се у дома, но трябваше да тръгне на работа в дъскорезницата. Така изгуби общественото си положение.

— Абре, Уудро! — извика пак леля Марти. — Колко пъти да ти кажа? Виж мухите не закачат ли чичо ти Доуз.

— Страх ме е да обикалям около умрял човек, лельо Марти — призна си Уудро. — Сега чичо Доуз не може да види никакви мухи.

— Доуз не е като другите хора — рече тя. — Не му трябва да е жив, за да усеща мухите. Той и мъртъв ги вижда.

Ризата изсъхна, ковчегът бе скован, гробът зейна шест стъпки дълбок. Облякоха ризата на умрелия, опънаха го в сандъка и го спуснаха в земята. Проповедникът-бърборко взе да се моли, вадейки от пръстите си дребните тресчици, набити, докато прекрояваха с мръсноустото негърче чамовите дъски за ковчега. Хеп Консън клечеше на земята и дърпаше струните на банджото, сякаш са живи въглени. Приблужи се и невъзпитаната Гуди, друсаша всичко, което може да се друса, когато свири банджо. Тръшнаха капака върху Доуз и го приковаха с два-три ръждясали гвоздеа, взети на старо. После метнаха отгоре му няколко лопати пясък и чакъл.

— Стойте — обади се Доуз.

От страх Марти можеше и да хвъркне, но не успя. Остана си прикована на място, след малко отвори очи и надникна в дупката.

— Какво има? — попита тя, извивайки шия да разбере какво става в земята. — Какво ти става, Доуз?

Капакът отскочи, чакълът и пясъкът политнаха в очите к. А Доуз скочи на крака, по-гневен, отколкото е бил някога през целия си живот.

— Врата ще ти извия, жено! — закани й се той.

— Какво не ти е удобно, кажи, Доуз? — запита го Марти. — Да не ти е много корава ризата?

— Слушай, жено! — И Доуз се закани с юмрук. — Много зле си пренебрегнала своите задължения. Заравяш ме тук, в тая земя, заедно с една досадна муха в ковчега! Ха сега, друг път да помниш, донеси ми една мухобойка. Ако си мислиш, че ще ме заковеш в ковчега заедно с една муха, силно се лъжеш, жено!

— Винаги съм правила, каквото кажеш, Доуз — смутолеви леля Марти. — Почакай, сега ще ти донеса мухобойката.

Никъде ни звук. Тия с лопатите — като замръзнали. Хеп не смее да мръдне, а на Гуди нищо не й се друса.

Марти донесе бързо-бързо мухобойката — знаеше си тя, че Доуз не обича да чака — и му я подаде. Доуз се изпъна в сандъка и дръпна капака. След малко всички дочуха някакво шумолене отдолу. „Ссст!“ — просъска мухобойката.

— Почакайте още малко — каза леля Марти и поклати глава към ония с лопатите. „Ссст!“ — отново профуча мухобойката. „Шляп!“ — Сега вече Доуз я улучи — рече леля Март и се изправи. — Давайте, момчета, по-бързо!

Пръст, пясък и камънак рукнаха отгоре и гробът се изпълни. Проповедникът си довърши молитвата и успя да измъкне повечето трески от пръстите си. Хеп Консън, глупакът с банджото, засвири така, като че му беше дошло да продъни горкия инструмент. А жълтокожата Гуди вдигна поли, раздруса задник и заигра по двора. До сутринта щяха може би да се насвирят и наиграят, но все пак не е много сигурно, защото колкото по-дълго време се загряваш, толкова по-дълго ти продължава веселието.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.